

ΩΡΟΛΟΙ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ο χρόνος είναι
κι' Έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουβλάνη τούς Ρωμηούς άρχετα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΟΣ την έβουβάδα — μόνον μία φορά θά βγαινί.
κι' έναν όρο έννοιά — κι' όσοις μου καταβάνει.
Βυθρομής θά έβουβαί — γιατί λατρά δέν έχουσι.
και' όταν' Αθώνων την πάλιν — και εις την άλλόθεντι.
αις εις την' Ελλάδα έλην — όπως νόμιμα κι' έντροπίν.
Βυθρομή γιά κάθε χρόνο — όσαυθ φράγμα είναι μόνον.

γιά τή ίένα όπως μέρη — έταυ φράγμα και' όσα χίρα.
Κι' ένα φύλλο άν κρητις — έγινας συνόρομητις,
κι' όσοις τόν παρά δέν διδα — θά τόν φάγ μαύρο φιδι.
Γράμματα και συνόρομαι — άπ' εύθιας πρός έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μαρά — κάθε φύλλο μία δακάρτα.

Μηνός Μαρτίου είκοστή,
Λαζάρου οχόλη χωριστή.

Εικοσιπέντε και τετρακόσα,
δανείου πόνοι και ντέρτητα τόσα.

Ο Πρωθυπουργός ρευθάζει
και περί πολλά τυρβάζει.

Α.

— Ο Κόντες τούτρωσι βρεκιά... καθόλου δέν σκοτίζεται
μήτε για τό δάνειον πολύ δέν σκελίζεται.
γιά τόν Κόντε καρτερώ με πόνο και λαχτάρα
αυτός ο άθεόφοβος' όστην Λόντρα τρυγυρίζει,
αίς έδώ δέν έχουσι μία κάλπικη πεντάρα
έκείνος με τόν Ρόζβερν τόν Λόρδο σκληραρίζει.

— Ουάρα έσπερία μου, κοντά' ότ'όν Κόντε πέντα
κι' τά πολλά μας βόσανα καταλεπτός είπίτα.
αίς του νέζληθ' γρήγορα με δλη του την βία,
αίς του πώς τó παρακάμι με την έργολαβία,
έν κι' είναι Κόντες σιλεπής από τούς σιενταλίδες
αίς όμως για τά μούτρα του δέν είναι κι' ή' Αγγλίδες.

— Πουλά μου, μην τόν ιδάτε τόν Κόντε τόν λβίνθη; ...
έταυ έταυ... Έξαράνωσι μίς' ότου Ροτσιόλ τó σπήτι,
αλλάιδες έπαρόστεκαν άράτακι εις τó γλέντι
έκείνος έχασε μ' αύταίς Παρασκευή και Τρίτη.
Και μία ή μικρότερη
κι' άπ' όλαις ώμορφότερη
τούπει: στί κοκουρέουσι;
δέν πώς να μού κουρέουσαι;
δέν κάνεις κόρτι, τσιλεπτή,
με Λαϊθή σάν κι' έμινι.

μόνο λεπτά χωρίς' έντροπή
ζητάς από καθένα; »

— Πουλά μου, μην τόν ιδάτε τόν Κόντε τόν άσικη,
πού τόν έξενητέψαμε να φέρη χαρτηήλικι;
Τόν ιδάμε... κατάμαυρα ντυμένους σάν κοράκι
'ότου Μόργαν τó ρημαδιακό έσκότασε της ώρας,
Έγγλίζακι τόν σεβθιρίζαν, κι' εκείνος με μαράκι
μιά της πουδιγκιας έβλεπε και μία της σεβθιτόρακι.

— Πουλά μου, μην τόν ιδάτε τόν Κόντε πουθενά;
μήπως δέν τόν ιδάνεισαν κι' έπής τα βουνα;
Τόν ιδάμε... Έξαράνωσι με τόν γλεντζέ τόν Σγουτά
και μιά Μυλλαϊθή σεριπητή του Κόντε παραμπήσι
κι' έχασε τó γοβάκι της καθώς ή Σταγχοπούτα
κι' εύθις εκείνος έψαζε και έχιως φώς τó βήθει.

— Πουλά μου, μην τόν ιδάτε τόν Κόντε της Κερκύρας;
τόν ιδάμε... σεργιάνις εις ένα κι' άλλο Πάρκο
κι' άπ' όλους ιδιόκαίνους τόν ύδολόν της χήρας
και καθ' Έγγλίζος μισοκαρτε τού' φώναζε ασκμαρκα.

— Πουλά μου, μην τόν ιδάτε τόν τσιλεπτή Πρωγαλάκι;
τόν ιδάμε... σεργιάνις με μπύρο άλόγακι...
έμπρός του παραμείριζαν τάρμακι και τά κάρτα
κι' όπισω του έφώναζε τών δανειστών ή φάρτα:

α'ζάνουμ Γεωργάκη, νά λεπτά και λειραίξμ'ι τὸ ζῶρι,»
 κι' ὁ Κόντες ὁ τρικουθερός, ὅπου δὲν παίζει κότσα,
 μὲ περιφρόνησι πολλὴν τὸν Ρότσιλδ ἰδεῖται
 και μὲ τὸ σκαρπινάκι του τοὺς δανιστάς ἐκλότσα.

Πουλά μου, μὴν τὸν ἴδατε τὸν Κόντε τὸν λεβέντη;
 τὸν ἴδαμε... χωρὶς νά πῆθ' εὐραστήριον ραβέντι
 ἀπὸ τὰ πλοῦτη τὰ πολλὰ δὲν ἔκανε νισάρι
 κι' ἀπὸ τὰ βρακοπόδια του κυλοῦσε τὸ χρυσάρι,
 κι' ὅποιο δὲν εἶχε κάλπικο τὸ δόντι του νά ζῦση
 ἐπηλαλοῦσε 'πίσω του κι' ἰγύρουε μπαξίζι,
 κι' αὐτὸς τὸ παραξίλωνε μὲ τὰ κουβαρνατλήματα
 και τῆς στερλίνας ἐκάρχιζε 'στους δρόμους σὰν χαλίμα.

Πουλά μου, μὴν τὸν ἴδατε τὸν Κόντε τὸν καυμίνο;
 τὸν ἴδαμε... τὸ δάκνο τὸ ἔχει τελεωμένο,
 κι' ἐντὸς ὀλίγου ἔρχεται νὰ σὰς παραγορήση
 και τὸν 'Εγγλέϊων 'γρήγορα θ' ἀδέκση τὴν γωνιά,
 ἀλλ' ὅμως νά προσίτζε τὸ Κόντες σὰν γυρίση
 καμμία νά μὴ ριζέτε γιὰ τούτον κανονιά.

Πουλά μου, μὴν τὸν ἴδατε τὸν Κόντε τὸν ἀνάμη; ...
 τὸν ἴδαμε... τοῦ Τάμασι κυττοῦσε τὸ ποτάμι,
 κι' ἐρίμβαζε μονάχος του μὲ θλιθερὴ καρδιά
 και νοῦμερα ἔγραφε κατά τὴν ἀμμουδιά,
 και κάποι' ἠψιθούριε μὲ πόνο και μὲ δάκρυ:
 ἀποτίει γιὰ λιγούστει νά 'βγῶ 'στὴν πέραν ἀκρη
 και ν' ἀγναντέψω δανιστῶν Μυλλάρδων τὰ ἡμίρια,
 ποῦχουν τάσημα τὰ πολλὰ και τὰ βαρετὰ κεμίρια.»

B'

Πῶς ἀκόμη δὲν ἔφάνη;
 ποῦ νά εἶναι; τί νά κἀνη;
 Ἄραγε θὰ κατορθώση
 τὴν δουλειά μας νά τελεωσῆ;
 Ἄραγε θάλθῃ μὲ λειραίς
 ἢ θὰ φέρη μόνον ψείραις;

Πῶς ἀκόμη δὲν ἔφάνη;
 ποῦ νά εἶναι; τί νά κἀνη;
 Ἄρα θὰ δεχθῶν τοὺς φρούς;
 Ἄρα κι' ὁ χρυσοῦ θὰ πῶση;
 Ἄρα τοὺς λιμοκοντόρους
 θὰ τοὺς βγάλω ἀπ' τὴ μίσση;

Ἦ ὀ βάσανα και πάθη κι' ὀλοφουρμὸς και θρήνος! ...
 σὶ καθὲ κτύπο πόρτας θερρὸ πῶς εἶν' ἐκείνος.
 Μ' ἐλάνοικτα τὰ μάτια τὸν βλέπω ἱμπεροτά...
 ταγάρια μὲ στερλίνας 'στὴν ράχη του βαστῆ
 κι' εἰς καθεμιά του τσίπη βροντοῦ του Ρότσιλδ γρούποιο
 και λέγει ἀνα χρυσάρι, Μυλλάρδε μου Τρικουπτηθ.

Ἔρχεται φορτωμένος μὲ μπόλικους παράδες...
 ἱμπερός, παιδιά, κουράγιο γιὰ νά τὸν ἐλαφρώσωμε,
 ἡμνηστέι τον ὄλιε ἢ κόμ' ἰφ κοράδες
 κι' ἔλατε μὲ ἀφνούλιας κρεβόδαί νὰ τὸ στρώσωμε.
 Ἀκούστε τί κτύποι τῶν στερλίανων και βρόντα! ...
 δὲς μας παράδες, μπάρμπα, δὲς μας παράδες, Κόντη.

Κατίθασι τοὺς σάκκουσ ἐκ τῆς Ψηλῆς οὐ ράχης...
 βγάλε και τὰ σκαρπινά καλὰ νά τὰ κυττάζωμε...

'μπορεί κι' ἔχει κρυμμένη καμμιά στερλίνα νὰ χῆρξ...
 στάσου και καθὲ μέρος ἀπόκρυφο νά φάξωμε.
 Δὲς μου στερλίνας, μπάρμπα, νά φύγ' ἡ στενωχώρια,
 δὲς μου στερλίνας, Κόντε, νά ξέρω τοῦ λοιποῦ
 τί μοῦτρο εἶχε κι' ἔχει τῶν Ἀγγλων ἡ Βιτωρία
 κι' ὁ Βασιλεὺς μὲ κίρι νά πῆθ' γι' Ἀλεπού.

Γ'

Ἔλα γιὰ νά γεμίσωμε τὸν ἄδειο κορβανά,
 ἔλα γιὰ ν' ἀλλάξωμε πηδόντες, εἰσώσαν,»
 τὸ ἔρθε Λάζαρι περὶ νά φάλωμε μὲ δάξια
 και 'στὸ ρουθούμι νὰ μῶμωμε τοῦ καθενοῦ κανάξια.

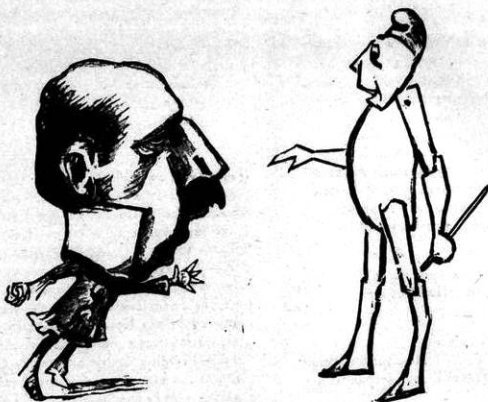
Ἔλα, Γεωργάκη, εἰσὲς μας ἀπὸ τὸ ποτηρὸν,
 ἔλα νά 'δοῦμε 'γρήγορα τὸ φῶς τὸ ἱλαρόν,
 ἔλα, Γεωργάκη τελεπῆ, μὲ τὴν καλοκαιριά,
 ἔλα τῆς Ἀναστάσεως ν' ἀνάψωμε τὰ κεριά,
 ἔλα και γλυκοφιλία μου τὴν κόκα τὴν σοφή,
 ἔλα ταυγά νά βῆξωμε μὲ κόκκηνη βαση,
 ἀπὸ μεγάλας συλλογαίς γιὰ ἴλιγο νά σὺχάσωμε
 και 'στου Κουλοῦρη τὴν Αἰλὴ τὸν μέσο νά παχάσωμε.

Ἦ ὀ Λόντρα σὺ, φαγίδαμα παντὸς πετῶντος γίνους,
 ὅπου γελᾷς τοὺς Κόντηδες και τοὺς ἀπισταλίμους
 και μὲς θερρεῖς μουφλοῦζῆδες, πτωχοῦς και φτωμοζήτας,
 πῶς ἔθλεα τὰ τίνακα σου εἰς ἐν νά συναγαγῶ
 και τότε μὲ τὰ δόντια μου, ποῦ λέγουν Τραπέζιτας,
 δλοῦς τοὺς Τραπέζιτας σου αὐτοστιγμιαί νά φάγω!

Οὐαί κι' ἄλλοιμονοῦ ὤμιν, ὦ δανισταὶ σκληροί,
 ποῦ τρέγει ἀπ' ὀπίσω σας ὁ Κόντες μὲ κεριά,
 οὐαί, ποῦ δὲν δανιζέτε τοὺς πρώτους τῶν ἀνθρώπων,
 τοὺς καταπληζάντας τὴν γῆν μὲ κλίος ἀπαράμιλλον,
 οὐαί, ποῦ διυλίζετε τὰ σπλάγγα τῶν κωνώπων
 κι' εὐκόλως καταπίνετε βλοκάληρον τὴν κἀμηλον,
 οὐαί, ποῦ καθαρίζετε ἀπ' ἔξω τὸ ποτήρι
 και τὸ ἐντὸς ἀρίστε ἀκαθαρτον ὡς πρῶτον,
 οὐαί, ποῦ δὲν μὲς κἀνετε και τώρα τὸ χετῆρι
 και φῆνεταὶ ὁ Κόντες μας εἰς κἀμινον ἔρωταν.

Οὐαί ὤμιν, ποῦ σῦρτε γιὰ μὲς τὰ ἔξ' ἀμαίρης,
 οὐαί ὤμιν, ποῦ θέλετε τὰς εἰς χρυσοῦ ἐισπράξεις,
 οὐαί ὤμιν, καθάρματα Τραπέζιτων ἔδικων,
 ὅπου τοὺς φόρους θέλετε τῶν διαφόρων σῦκων,
 οὐαί ὤμιν, ποῦ θέλετε κι' αὐτὰ τὰ βελανιδιὰ
 καθὸς και τὰ λεγόμενα Ἑλληγινοτὶ κικιάς,
 οὐαί, ποῦ θέλετε κι' αὐτὸν τὸν φόρον τῆς σταφίδος
 χωρὶς νά ἐξελίγεται τὸ προϊόν κατ' εἶδος,
 οὐαί ὤμιν, ποῦ θέλετε και τίλη μεταλλίων,
 παντοδαπῶν ἑταιριῶν και τῶσαν ἀποκλιῶν,
 οὐαί ὤμιν, ποῦ θέλετε σκαρπιάς τοῦ Λαυριου
 και καθεμῖαν πρόσδοτον παντὸς οὐρητηριου.

Οὐαί ὤμιν, ποῦ θέλετε και μέρος τῆς σταφίδος
 και τρία πέμπτα τοῦ λαδοῦ, ποῦ βγαίνει 'στὴν Ἐπτάνηθ,
 οὐαί ὤμιν, γεννημάτα ξεβράκωτης Ἀγγλίδος,
 οὐαί ὡς μωρὸ ποτίζετε τὸν Κόντε μὲ γλυκάνισο,
 οὐαί ὤμιν, ποῦ θέλετε νὰ σὰς γενοῦμε σκαβῶς
 και τὰς εἰσπράξεις Τραπέζιας σπουδαία ν' ἀναλάβῃ,
 οὐαί, δυνασταὶ τυράννοι Ἑλλάδος νησιτικῆς,
 ποῦ μῖα ἐκ τῶν Τραπέζων, ἡ τῆς Ἰονικῆς,

πολύτιμα γραμμάτια κατ' έτος θά εκδώγ
και θά τά τρών νηστεύοντες γαιδάροι για γρασιδι.

Ουαί, που θά πληρώνονται τά τέλη τών έμπορών
μή πιστεύω γραμμάτια μεγάλης κι' κοιδου,
ουαί, που πάσα εισπραξίς τών υπεργών φόρων
θά στέλλεται πρὸς κάλυψιν του τοκομεριδιου.
Ουαί υμίν, υποκριταί, δοχεία μαύρου δαδου,
ουπου δέν έμπιστεύεσθε τήν πίστιν μας καθόλου
και πάσα πιστοποιήσις πηγαίνει του κακού
γιατι φοβίσθε τήν βροντήν του πυροβολικού.

Ουαί υμίν, θρασύδειλα βλαστήματα ελάφων,
ουπου παρέρχεσθε ψυχροί πρό παναρχαίων τάφων
και λέγετε αγιά λείψανα και τάφους τί μας μέλει;
εμείς για τους παράδες μας γερά ζητούμε τέλη,
κι' άν έχη δόξαν ο Ρωμηός κερώνια και τιμή του,
έξ βράχην τόν αίρα της νά πήγν τό ζουμι τουσ.

Ουαί υμίν, κοάζοντες άπόγονοι βατράχων,
που δέν σας καίγεται καρφι κι' άν εις τόν Μαραθώνα
εύρηκαμε τά κόκκαλα τών Μαραθωνομάχων
και τουτον έδοξάσαμεν της υλης τόν αιώνα,
και λέγετε αγιά κόκκαλα πεντάρα δέν μας μέλει,
καθείς για τους παράδες του εισπραξίς φόρων θέλει,
κι' όταν παθαίνου οι Ρωμηοί γουργούραις τών στομάχων
έξ ροκανίζου κόκκαλα τών Μαραθωνομάχων».

Ουαί υμίν, υποκριταί, τσιρουήτες, Έβραίοι,
έντομα, περονόσποροι, άκρίδες, άρουραίς,

ουαί υμίν, παμμίαιρον Τρακιζιτών συναφι,
που δαδου δέν σας συγκινου τών Μαραθώνων τάφου,
μηδέ ρυάκων και πηγών σας τίρπει το κελάρυσμα,
κι' άρνείσθε νά δανείσετε και μιιά στερλίνα χάρισμα.

Ουαί, που θά τρελλάνετε τόν Κόντε με τους άδους,
ουαί, που θέλετε κι' αυτούς τών κουκουλιών τους φόρους,
και λέτε δείχνοντες σ' έμάς γεμάτα τά σακκουίλια
πώς με της δόξαις μοναχά δέν βάρονται κουκουίλια,
ουαί, που δέν πιστεύετε κι' έμίνα τόν Σωτήρα
και τά μαλάκ μου, θλοι σας μου λέτε, και μιιά λίρα,
ουαί υμίν, που θέλετε νά μας ιδήτε πτώμα
και σάλιο δέν άφίνετε μεις στο στεγνό μας στόμα,
ουαί υμίν, άνίεροι, που μ' εχεντρας φαρμάκι
κρυφά κρυφά δαγκονετε τόν Κόντε τόν άχμάκη,
ουαί υμίν, άνήμερα θηρια της έρήμου,
που σκαζόμει άν εύρεθώ και μιιά στιγμή κοντά σας
έκ φόβου μήπως τό δεξι και τό ζερβι μερι μου
τό κομματιάζουσι έξαφκα τά χαλιουδοντά σας.

Ουαί, παμφάγα τέρατα... κακός ψυχρός σας χρόνος...
τάχόρατά σας στοματα για τόν παρά λυσσού,
ουαί υμίν, τίσωνες της γραιας Άλβιόνος,
που της Ελλάδος θέλετε τό δέρας τό χρυσού.
Ουαί υμίν, παληθαρωπά... νά πάτε νά χρθήτε...
μ' εκείνα τά κουπόνια σας μας πρώτε διαρκώς,
και τότε μόνον πιθανόν νά εύχαριστηθήτε
έταν λυριδα κόψετε Έλληνική σαρκός.

Ουαί υμίν, που γρήγορα τήν πλάνην σας θά νομίσετε,
ουαί, που για τό δάνειον πιερά θά μετανοήσετε,

ουαί, πού θέληθ' μιὰ στιγμή καθείναι νὰ σὰς λυπηταί και τότε εἶς, ὡ δανεισταί, πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς θὰ 'πῆτε: αὐαί ἡμῖν, ἀπόγονοι τῶν εὐκλεῶν προγόνων, ἀπὸ χάριτος τὰ δανεικὰ μὲ σπόμενα Γοργόνων, αὐαί, πού μὰς 'σκοτίσατε μὲ τὴν πολλὴν σας κλάψα κ' ἔλας σὰν κουτοπόδης μὰς 'βέλατε 'στὴν κάψα, αὐαί, πού σας 'δανείσαμε και τούτῃ τὴν φορὰ, αὐαί, πού μὰς 'κτάφαρε ὁ Κόντης μὲ χαρὰ, αὐαί, πού τὸν 'Εγγλέιο μὰς 'πιστίψαμε τὸν Λό μας, αὐαί, πού μὰς καθίεσε εἰς μουλιάρῃον καπούλια, αὐαί, πού θίλει σπᾶσιμο τὸ ξεροκαυκάλο μας εμ' ὅλα τὰ βελανίδια σας, τὰ σῦκα, τὰ κουκούλια, αὐαί, πού τοὺς μεγάλους σας δὲν νομίσαμε σκοπούς και 'γρήγορα θὰ μὰς δεχθῆ προσηκυντὰς τὸ Τῆνος, αὐαί, τρεῖς πονηρότεροι κ' αὐτῆς τῆς 'Αλεπούς, επού 'κυνηγούσε 'στὸ Γροῦδι ὁ νέος Κωνσταντῖνος».

(Ὁ Φασουλῆς μὲ βαδίσμα γοργόν
'στὸν ἔξαλλον χωρεῖ Πρωθυπουργόν).

Τρ.—Τί βλέπω ;... ἤλατε λοιπόν ;

Φ.— Μονάχος μου ἔγυρσα ἀπὸ τοὺς φαίλους δανεισταὺς καλὰ τοὺς ἰσχυριστά.

Τρ.—Κι' ὁ Κόντης ;

Φ.— Τοὺς Φιλέλληνας ἀπὸ κοντὰ τοὺς πέρνει ἀκόμη μὲ τοὺς δανεισταὺς ὁ δόλιος παραδέρνει.

Τρ.—Μὴ χωρατεύεις, ἀδελέρη...

Δὲν χωρατεύει ὁ δόλιος, πιστέψ'ε 'στὰ λεγόμενα ἱμοῦ τοῦ 'Αποστόλου... μὲ τόσας ἀδείαι, Πρόεδρε, 'στὴν ἀγκυλιὰ σου γέρονε κ' ἂν δὲν πιστεύεις φάξε με νὰ 'δῃς τὴ μούνηταις φέρνω. Ὁ Θεοτάξιος μόνος του παρλάει παραφόρος, κλαναταὶ δὲ νυχθημερόν σὰν Σούσου Ὀδοφόρος, κ' ὅπως αὐτὸς παράδερνε γιὰ κἀντὴ τὴν Ραλλοῦ ἔτσι κ' ὁ Κόντης-ταελεπῆς 'στὴν Λόντρα βασανίζεται, και πὸτ' ἰδῶ περιλυκὸν τὸν ἄπαντες κ' ἄλλου και πὸτ' ἐκίει καμαρωτὸς και νουῖρος ἱφανίζεται. Μὲ χίλια δὲ καμώματα κ' δανεισταὶ τὸν πνιγούν κ' αὐτὸς βροντᾷ τῆς πόρταις των πρὸς εὐλαϊαν ἡμῶν, ἢ πόρταις ὅμως εὐκλα, Μυλλόρδε, δὲν ἀνοίγουν ὅταν ἡ χρεῖα τῆς κτυπᾷ κατὰ τὸν Σιλομόν.

Τρ.—Καὶ τώρα ;

Φ.— Χασομεροῦμαι 'στὰς ὄχθας τοῦ Ταμίσεως πολλὰ συλλογιζόμενοι περὶ τῆς ὑπόθεσις, και σκυθρωποὶ ἰδὲλαμ'αὶ τὰ ρῶτα τῆς ἰστέρας κ' οἰκτιράμεν τὸ μάτιον αὐτῆς τῆς βρωμομορφίας. Τοὺς δανεισταὺς πατόκοτος μονέγος μὲ ἰλουσαμε, γιελὸ γιελὸ 'πγαίναμε κ' ἔλο γιὰ σὶ 'μιλούσαμε, κ' ἐνῶ μὲ πόνω λῆγαμε τὰ τόσα βάσανα μας και πότε πὸτ' ἐξίναμε κ' οἱ δὲ τὰ πσιανά μας, ἀπὸ 'μπροστά μου ἔφαγα ὁ τσιελεπῆς ἐχάθη και δὲν ἐμπόρεσε κανεὶς πού 'βρίσκεται νὰ μᾶθρ. Ὅλη τὴν Λόντρα ἐψάξα, παντοῦ γι' αὐτὸν ἐρώτησα, και μὲ τὰς ἐρωτήσεις μου Ἀγγουκ κ' Ἀγγυλιδὲς 'σκότιασ, κ' ἐξέτασα κ' ἀνέκρινα κλητῆρας κ' ἀστομώτους κ' ἐναντιέλην 'πλήρωσα νὰ διεκλιθῆ 'στοὺς δρόμους : ε Ὅπως εὐρῆ 'στὸν δρόμο του νεοερμένου Κόντη, κριμανταλὰ, ξεραμζανὸ, πού δὲν τοῦ λείπει δόντι, πού δίγως κόρτε δὲν περνᾷ οὐδ' ὄρα μὲ κ' ἡμέρα του κ' ἤλεε 'στὴν Λόντρα κατ' αὐτὰς ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα του, και τῶν Ρωμηῶν τοὺς δανεισταὺς νὰ περιγηρῆθῇ και μὲ τὸν Λόρδο Ρόζβερν σινῶς νὰ συνδεθῇ,

ὅπως εὐρῆ 'στὸν δρόμο του αὐτὸν τὸν μπακαλιάρο μὲ σκαρινάκι ἀίνει ντὲ και γυαλιστὸ κολλάρο, πού γιὰ παράδες δανεικοὺς ξεσχιζεὶ τὰ μακίγια του, νὰ μὰς τὸν φέρῃ 'γρήγορα νὰ πάρῃ τὰ βρεθῆκα του.» Εἰς μᾶτην ὅμως, Πρόεδρε... τὸν Κόντη δὲν τὸν 'βρῆκα, μᾶτην ὁ κῆρυξ ἔσκουε τὸ κάθε του σημάδι, κ' ἀπλιπθῆσε πὸς θὰ τὸν 'βρῶ μὲ 'στὸ βαπόρι 'μπῆκα κ' ἔβασα σὸς κ' ἀβλαθῆς εἰς τοῦτο τὸ ρημάδι. Τρ.—Μήπως τυχόν 'στὸν Τάμασι ὁ Κόντης μὰς ἐπνιγῆ, ἢ μήπως ἔβαλε καμζικὸ Μυλλάρδε 'στὸ κουνῆγι ; Φ.—Ξέρω κ' ἰγὼ τὴν δὲ σου πῶ... ἀνησυχῶ πολὺ, ἀλλ' ὅμως πρέπει τάχιστα γι' αὐτὸν τὸν ντερτιλῆ ἐξέπαντος νὰ μάθωμε μὲ κάθε προθυμία και νὰ τηλεγραφώσωμε εἰς τὴν Ἀστυνομία, ἀλλῶς, φίλε Πρόεδρε, στιγμή δὲν θὰ 'συχάσωμε και θάνατ' κρῖμα κ' ἄδικον τὸν Κόντη μας νὰ χάσωμε. Τρ.—Λοιπὸν γι' αὐτὸ τὸ δάνειον τὸ διεβόλο ἔμαθετε ; Φ.—Τὸ δάνειον πρὸς τὸ παρὸν 'στὴν καραντίνα καθεταί, ἐν τούτοις τὴν γαιδάρα μου ἀρῆκα 'στὴν Ἀγγλιαν μὲ τὴν ρητὴν διαταγὴν και τὴν παραγγυλιαν ὅπως εὐρῆ τὸν Κόντη μας εἰδὲς νὰ τοῦ τὴν δώσῃ κ' ἐκίνοσ 'στὴν γαιδάρα μου τοὺς γρούπους νὰ φορτώσῃ. Τρ.—Γενναίως ἠγωνισθετα 'στὴν ἐνδοξὴν μας πάλην και σὶς ἐκκαταφέρατε τοὺς δανεισταὺς και πάλιν μὲ τὴν λεπτὴν ἀνατροπὴν και τοὺς καλοὺς σας τρόπους και θ' ἀνταμείψω θαυμάλιος τοὺς εὐγενεὶς σας κόπους. Ἀλλ' ὅμως πάσω και θρηνῶ και μαινομαί κ' ὀργίζομασ ὅταν τὴν περιπλάνησι τοῦ Κόντη συλλογιζόμεν. Φ.—'Πούσας και πρόματε τὸν δανειστῶν τὸν γρούπο, μὲ τὸ κολεῖ θὰ 'βρεθῇ κ' ὁ Κόντης δσονοῦσ, και τότε μόνον, Πρόεδρε, θὰ σφάξῃς σιτευτὸν κ' ἀμίσιος κ' ἀνεκράξωμεν 'στὸν Κόντη μας αὐτὸν εἰς τὸν φρονῶν μὲ ἔκτασις και τῆς ψυχῆς μας μείθῃ !... ἤτο ὅπως κ' ἀνίξῃς, ἀπολωλὸς κ' εὐρήθη.» Τρ.—Ὡς εὐ παρίστης, συντρῆσι τοῦ Κόντη... καλῶς ὄρισες!... μὰ 'πὲς μου δὰ τοὺς δανεισταὺς ἀπὸ κοντὰ τοὺς 'γνώρισες ; Φ.—Τοὺς εἶδα και τοὺς 'γνώρισας... Τρ.— Καὶ δὲν μοὶ λῆς τὴν γνώσιν ; Φ.— Πολὺ καλὰ... εὐχαριστῶ... στιγμή δὲν εἰ ξεχάσων. Τρ.—Τὶ ἀνθρώπ' εἶναι ; Φ.— Ἀνθρώποι μὲ χέρια και μὲ πόδια, μὰ σὰν δανειζόντων τῶν Ρωμηῶν τοὺς Λόρδους και Σωτῆρας τότε μεταμορφονοῦνται, Πρωθυπουργί, σὶ βωδία, μὲ ἄλλους λόγους γίνονται καθὸς τοὺς ἀροτῆρας, κ' ἡμεῖς ἀνάγκην ἔχομεν κτηνῶν ἀροτρίωντων πρὸς νίαν καλλιέργειαν τῶν ξερανεθίντων φόντων. Τρ.—Πὼς ἤθλα νὰ 'δῶ κ' ἰγὼ Ἐγγυλιζοὺς παλαβοὺς ἔμπροσ μου νὰ μεταβῆθῃσι εἰς ἀροτῆρας βοῦς... ἀλλ' ὅμως νὰ !... ὑποσπῆρονται μὲ μυκηθμοὺς τὰ τέρατα... καλῶς τὰ τὰ βωιδάκια μου μὲ τὰ μεγάλα κέρατα...

(Ἀπὸ σφοδρὰν συγκίνησιν ὁ Πρόεδρος καλίζεται και τὸν ἀπεσταλμένον του θερμῶς ἐναγκαλιεται, κ' ἐκίνοσ γιὰ τὸ δάνειον ὁρακίων τὸν συχαίρει και τοῦ φιλεῖ τὸ κοῦτλο και τὸ δεξιὸ του χερί.)

